

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2412/2023
07.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиља АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, све из ..., чији је пуномоћник Лазар Ћендић адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 354/23 од 09.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 354/23 од 09.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 354/23 од 09.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1802/21 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе извршено поднеском тужиља од 25.08.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду исплати тужиљи АА за период од марта до децембра 2018. године новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља АА тражила да се тужени обавезе на исплату накнаде за исхрану у току рада за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, у новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља АА тражила да се тужени обавезе на исплату регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, у новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да на име разлике између

исплату регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, у новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом седамнаестим изреке, одбијен је предлог туженог да се у својству умешача на страни туженог позову Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање. Ставом осаманаестим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиљама трошкове поступка у износу од 257.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 354/23 од 09.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиља и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1802/21 од 06.10.2022. године у првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом, петнаестом, шеснаестом и осамнаестом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је усвојен тужбени захтев, тужена је због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебне ревизије).

Тужиље су у одговору на ревизију предложили да се иста одбаци као недозвољена.

Побијаним делом другостепене пресуде усвојени су захтеви тужиља за исплату разлике плате до висине минималне зараде. Минимална зарада представља минимум права сваког запосленог у погледу очувања његове егзистенције и егзистенције његове породице. Зато запослени, који је у једном месецу остварио стандардни радни учинак и пуно радно време, односно радно време које се изједначава са пуним радним временом, не може од свог послодавца примити зараду – плату у износу који је нижи од износа минималне зараде, без обзира на то у каквом је стању пословање конкретног послодавца. Конвенцијом међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница, коју је ратификовала Република Србија, прописано је да минималне наднице имају законску снагу и да се не могу смањивати. Следствено томе, смисао и циљ норме из члана 111. Закона о раду управо произилази из интереса запосленог, његових егзистенцијалних и социјалних потреба, због чега зарада која је остварена радом не може бити нижа од минималне зараде, јер је то законски минимум који се обезбеђује запосленом.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати ради новог тумачења права. Тужена уз ревизију није приложила правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, које би оправдавале потребу одлучивања о њеној посебној ревизији ради уједначавања судске праксе. Тужиље су уз одговор на ревизију приложиле одлуке ревизијског суда којима није дозвољено одлучивање о посебним ревизијама у истим споровима, са образложењем да је о захтеву за исплату разлике плате до минималне зараде одлучено правилним тумачењем и применом меродавног материјалног права.

С тога је, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Тужиље се у овом спору налазе у положају формалних активних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора, релевантан за дозвољеност ревизије, одређује према вредности захтева сваке тужиље, а не према њиховом збиру. Тако одређена вредност предмета спора је очигледно нижа од вредности која је чланом 403. став 3. ЗПП присан за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. тог закона одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић